

Punková princezna

Dominika Ponechalová

PLUNKOVÁ PRINCEZNÁ

Dominika
Ponechalová

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedný redaktor Jaroslav Hochel
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

© Dominika Ponechalová 2007

Cover Design © Dominika Ponechalová 2008

Cover Photo © isifa 2008

Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2008

ISBN 978-80-220-1846-3

Venované J. M.

(môjmu „reálnemu Jakubovi“)

a všetkým, ktorí hľadajú svoje miesto v živote

uťorok 11. júla 2006

Zobúda sa na zvuk vysávača prichádzajúci odkiaľsi z prízemia. Opatrne sa nadvihne a neisto sa obzerá okolo seba. Pomaly otočí hlavu doprava – nočný stolík, lampa a budík, ktorý ukazuje jedenásť hodín. Na druhej strane vedľa postele je na druhom nočnom stolíku CD prehrávač, v kúte leží veľká cestovná taška a ruksak.

Pomaly sa rozpomätáva. Bola taká unavená, že len hodila tašky do kúta a zvalila sa na posteľ. Rozhliada sa ďalej. Izba je vymaľovaná jasnožltou farbou a na stene nad posteľou visí obraz s motívom jarnej prírody. Pri stene stojí veľká drevená skriňa, vedľa nej sú zasklené dvere, na ktorých sa odráža jas slnka, a v rohu stojan s kvetmi, na ktorých jasne vidieť, že sa o ne niekto dobre stará. V ďalšom rohu stojí okrúhly stolík z tmavohnedého prútia. Okolo neho sú rozostavené tri stoličky, tiež prútené, a cez jednu je prevesená malá čierna kabelka. Pohľadom kľže ďalej... Okno! Už si spomenula, kde je a prečo, tak vstane z postele, rozbehne sa k oknu a s úžasom roztvorí oči. O Anglicku snívala už od desiatich rokov.

Jej sestra mala osemnásť, keď odišla za hranice. Odvtedy sa vždy tešila, kedy príde domov a porozpráva jej niečo nové. To bolo pred piatimi rokmi – no až teraz sa jej podarilo dostať sem.

„Karolína!“ ozve sa zdola dievčenský hlas. Potom rýchle kroky na schodoch a zvuk otvárajúcich sa dverí. Ale ona nič nevníma. „Kaja. Myslela som, že už budeš hore. Poď...“ Zarazí sa. Všimne si sestru, ako očarene hľadí priamo pred seba, a usmeje sa. Dobré vie, ako veľmi chcela ísť do Anglicka. Už odvtedy, ako ona odišla, no ešte viac, keď sa zamilovala do skupiny, ktorá má rovnaké meno ako ona.

Podíde k nej a objíme ju. „Je tu krásne, však? Ale teraz poď, toľko ti toho musím ukázať! O piatej sa vrátia Robertsovcí, do vtedy musíme byť naspäť.“

Karolína sa konečne obráti od okna. „Cathy? Je jedenásť. Prečo by sme to nemali stihnúť?“ pýta sa neveriacky a pozerá na sestru, ako keby nebola celkom v poriadku.

No Katka sa len pousmeje a jednoducho odpovie: „Vidieť, že to tu ešte nepoznáš. Ponáhľaj sa.“ Otočí sa a vykročí dole po schodoch.

Cestou rozmýšľa o sestre. Keď sa prvýkrát vrátila z Anglicka domov na prázdniny, prvé, čo sa jej vtedy takmer jedenásťročná Karolína spýtala, bolo: „A kedy k tebe prídem na návštevu?“

Keď jej rozprávala o mestečku blízko Londýna, o svojej hostiteľskej rodine, o deťoch, o ktoré sa stará, a o samotnom Londýne, Karolína pri nej dokázala sedieť dlho do noci a pozorne počúvať. Doslova hltala všetko o Veľkej Británii. Kupovala si rôzne časopisy o cestovaní, v škole sa poctivo učila angličtinu, a keď rodičia nechali doma nainštalovať internet, nikto jej nebránil v tom, aby skoro každý deň písala Katke maily. No a Katka ju, samozrejme, o všetkom informovala.

Neskôr, keď mala Karolína trinásť, zapáčila sa jej skupina, ktorá sa volala Good Charlotte. A po čase ich priam milovala. Chcela o nich vedieť čo najviac a myslela si, že niekde v zahraničí budú určite oveľa známejší ako na Slovensku. Asi vtedy sa rozhodla, že pôjde do Anglicka a hotovo! Dva roky poctivo šetrila, no rodičia jej to vyhovárali, lebo nechceli pustiť do zahraničia aj druhú dcéru. Darmo ich Karolína aj Katka presviedčali, nepovolili, až kým im neposlala list aj hostiteľská rodina, u ktorej Katka bývala, že im nebude prekážať, ak Karolína príde na návštevu.

Katka sa uškrnie. Doteraz si pamätá, akí boli Robertsovcí prekvapení, že majú napísať list. Na Karolínu sa veľmi tešili a ona tiež. Aspoň jej pomôže s deťmi a aj si čosi zarobí. Peniaze sa jej akiste zídu, keď bude vykupovať obchody, ktoré majú niečo spoločné s Good Charlotte. Pozrie na hodiny v kuchyni. Pol dvanástej. Ak si nešvihnú, naozaj veľa neuvidia. „KAROLÍNA!“ zaziapie.

„Darling, ak si si nevšimla, už idem,“ ozve sa zhora. „A okrem toho, sme predsa v Anglicku...“

„No a čo?“ pýta sa Katka, tušiac, kam sestra mieri.

„Len to, že tu nie som Karolína, ale Charlotte,“ uškrnie sa.

Katka len pokrúti hlavou. „Myslela som si, že to povieš. Tak môžeme už ísť... Charlotte?“ usmeje sa.

Prechádzajú po ulici lemovanej stromami a Karolína už pocho-pila, ako to jej sestra myslela s tým časom. Na to, že je to len malé mestečko, sú chodníky dosť preplnené cyklistami, skej-termi a korčuľarmi a, samozrejme, chodcami – jednoducho malý zmatok, ale ona je všetkým očarená. Nie je to síce Londýn, ale aj tak má pocit, že toto budú jej najlepšie prázdniny.

Dve dievčatá, vyššia a nižšia, príťahujú pohľady okoloidú-cich.

Katka Ďuranová je, ako napokon vždy, dokonale zladená. Má žlté „žabky“ na nohách, modré rifle vyhrnuté pod kolená, žltý opasok a, samozrejme, žlté tričko bez rukávov. Žltú farbu miluje a s obľubou jej hovorí slniečková. Nosí hlavne veselé a jasné farby – na rozdiel od svojej sestry. Krátke hnedé vlasy s blond melírom má upravené do moderného strapatého účesu a na okoloidúcich upiera veselý pohľad, ktorý odzbrojí aj naj-väčšieho hundoša.

Karolína je vždy verná „svojim“ farbám – červenej a čier-nej. Aj dnes má na sebe svoje obľúbené čierne kapri nohavice, červený opasok, červenočierne tričko a obuté čierne tenisky. Možno si to ani neuvedomuje, ale na svoju sestru sa nápadne podobá, najmä tým, že obe majú pekné modré oči a milý úsmev, ktorý sa však na Karolíninej tvári zjavuje málokedy. Odlišujú sa iba farbou vlasov, pretože ona má na rozdiel od Katky vlasy stále prirodzene hnedé.

„Tamto je park,“ ukazuje Katka krížom cez cestu. „A tu je ulica s tými najúžasnejšími obchodmi, aké tu len nájdeš. Teda aspoň ja si to myslím. Určite sa ti budú páčiť.“ Pozrie na Karo-línu a všimne si jej pohľad. „Nie, nemáme čas,“ povie, „o chví-ľu sa vrátia Robertsovci, musím ťa predstaviť, a potom mi po-môžeš s deckami. Sem môžeš ísť zajtra, dobre?“

„Dobre,“ odpovedá Karolína bez nálady, no potom si uvedo-mí, že jej nič neutečie. Okrem toho čím bude usilovnejšia, tým

viac peňazí si zarobí... Usmeje sa. „Cathy, mali by sme sa dohodnúť, kedy a ako ti budem pomáhať.“

„To nie je zlý nápad.“

Oproti nim ide nejaký chalan na skejtborde. Nevyzerá nijako výnimočne, azda len tým, že má hnedé vlasy s červeným melírom a v uchu náušnicu. Na sebe má obyčajné biele tenisky, rifle a bledomodré tričko bez rukávov.

Zdá sa jej, že všetci prehánali, pokiaľ išlo o anglické upršané počasie. Veď nádherne svieti slnko a všetci sú tu oblečení, ako keby sa chystali na pláž. Ponorená do myšlienok si ani nevšimne, že chalan sa na ňu usmieva.

Tesne pri nich spraví efektnú otočku, zastaví skejt a jednu nohu položí na zem.

„Hi, Cathy,“ pozdraví jej sestru.

„Čau,“ odzdraví Katka bez známky nadšenia a prekríži si ruky na prsiach.

Chalan otvára ústa, zrejme chce niečo povedať, ale Katka ho v okamihu preruší: „Prepáč, veľmi sa ponáhľame.“

„To nič,“ usmeje sa chalan. „Tak nabudúce. Bye.“ Rozlúči sa a vrhne na Karolínu žiarivý úsmev. Nohou sa odrazí od zeme a už si to razí preplneným chodníkom k parku.

„Kto to bol?“ pýta sa Karolína, nie zo zvedavosti, skôr preto, aby reč nestála.

„Ale, jeden chalan. Robí v jednom obchode. Nič výnimočné.“

V duchu s ňou celkom súhlasí. Okrem toho aj keby vyzeral ktovieakoko úžasne, ona má záujem o iného...

Do reality ju vráti sestrin hlas. „Good afternoon, Amy,“ zdraví Katka mladú štíhlu ženu s dlhými čiernymi vlasmi a hnedými očami – pani Robertsovú.

„Good afternoon, Cathy,“ usmeje sa Amy. „Už som sa na vás tešila. Predstavíš nás?“

Katka predstavuje Karolínu a zoznamuje ju s deťmi. Robertsovcí majú asi trojročné dvojčatá – Jimmyho a Billieho. Obaja sú rovnako vysokí a s hnedými očami, strapatými čiernymi vlasmi a milým úsmevom vyzerajú ako malá chlapčenská verzia svojej mamy.

Do kuchyne prichádza pán Roberts, vysoký svalnatý chlap s krátkymi blond vlasmi, za ním kráča päťročné dievčatko – Sarah. Malá má dlhé, trochu zvlnené vlásky, vyzerajú ako zo zlata, a v nich ružovú členku s umelými kvetmi. Oblečené má tie najkrajšie detské šaty, aké kedy Karolína videla. Sú celé ružové, s kvietkami, čipkami a volánikmi, a ona v nich vyzerá ako princezná.

Pondelok 24. júla

Od Karolíninho príchodu do Anglicka ubehli dva týždne. Za ten čas si zvykla na odlišné podnebie, zahmlené rána a upršané večery, pretože slnečné počasie sa skončilo pár dní po jej príchode. Ochutnala zopár špecialít, zvykla si na určitý režim, ktorý zahŕňal starostlivosť o deti, prechádzky po mestečku, výlety do Londýna, návštevy pamätihodností s Katkou, večerné debaty s Robertsovcami a podobné veci.

Keďže si dobre zarobila, rozhodla sa, že si už konečne niečo kúpi. Išla by aj hneď, keby jej obľúbený obchod nebol zatvorený. Trochu ju to rozladilo, pretože nechápala, ako môžu mať zatvorené v pondelok... Potrebovala niekde vypaďnúť.

S dvojčatami bola skoro stále, no usúdila, že by si mali od nej trochu oddýchnuť. Sarah si ju veľmi neobľúbila, ale nedalo sa povedať, že by Karolína na tom bola inak. Malá sa jej zdala namyslená, panovačná a aj trochu prefíkaná. Teda ak sa dá také niečo vôbec povedať o päťročnom dievčati. Lenže bolo pravdou, že Sarah vždy dostala, čo chcela. Jednoducho vedela, čo na rodičov zaberá. Karolína sa preto vždy radšej zahrala s Billiem a Jimmym, ako keby mala stráviť čo len pol hodiny s ňou.

Pozrie von oknom a zistí, že prší. Žiaden problém, v poslednom čase je to jej obľúbené počasie. Rozlúči sa s dvojčatami, povie Katke, že ide von, a odíde. Vďaka častým večerným potulkám pozná mestečko už celkom dobre. Automaticky zamieri do parku a prejde hodný kus, pretože jej najobľúbenejší kútik je skoro na druhej strane. Keďže mierne prší, nie je tu veľa ľudí, ale ona okolitý svet vôbec nevníma.

Sadá si na svoju obľúbenú lavičku. Bol to dobrý nápad, prísť sem? Možno mala ostať doma. Možno by sa niekde stretli. Možno svojím odchodom prišla o možnosť zoznámiť sa s ním. Možno...

Spomína na chvíľu, keď ho prvýkrát zbadala. Bolo to v autobuse cestou do školy. Vtedy sa jej veľmi nepáčil, pretože sa celou cestou mračil. V ten deň ho náhodou videla ešte raz a už jej bol celkom sympatický, hoci na pohľad nebol ničím výnimočný. No keď ho uvidela ďalší deň, zistila, že sa jej veľmi zapáčil. Nikdy však nenabrala odvalu osloviť ho. Počas ďalších dní ho len nesmelo pozorovala, pretože ho nikdy predtým nevidela a chcela o ňom zistiť čo najviac. Vždy bol úplne sám, s nikým sa nerozprával a na tvári sa mu ustavične objavoval ten zamračený a zároveň smutný výraz. Vždy ticho stál na tom istom mieste, okoloídúci ľudia si ho nevšimli a on si nevšimol ich.

Podarilo sa jej zistiť jeho meno a potom aj to, že cez školský rok býva u svojho starkého v jej dedine. Vrhala na neho nesmelé pohľady, no na nič viac sa neodvážila. Keď prichádzala na zastávku, vždy sa na ňu pozeral, ale keď sa k nemu dostala bližšie... Neurobila chybu? Mala niečo povedať... Čo ak ho už nikdy neuvidí?

Neprítomne hľadá pred seba a nevníma chalana, čo sedí neďaleko, očividne tiež ponorený v myšlienkach. Hlavou sa jej prehánajú tie isté otázky – prečo jej nič nevychádza? Chce tak veľa? Len jedného chalana, ktorý by ju ľúbil... Jakuba...

Načo sem vlastne išla? Čo z toho, aj keby sa s niekým zoznámila? Býva predsa ďaleko. Prudko vstane, no zrazu zistí, že niekto stojí rovno pred ňou. Je to zrejme ten chalan, ktorý bol pred chvíľkou o kúsok ďalej. Skoro doňho vrazila.

Pozrie naňho a jej pohľad sa stretne s jeho zelenohnedými očami. Na chvíľu ju to zhypnotizuje – doteraz si myslela, že len jeden chalan na svete má také nádherné oči. Zrazu si uvedomí, že by sa mala ospravedlniť.

„Oh, sorry,“ počuje samu seba vysloviť.

Chalan sa len usmeje. „It doesn't matter.“ Nevadí.

Spozná v ňom skejtera, ktorého stretla ešte v prvý deň, a zistí, že nevie, čo povedať.

„Som David,“ hovorí chalan.

„Charlotte,“ povie a potrasie mu ruku.

„Ty si Cathina sestra, však?“

Prikývne a spomenie si, že Katka z neho nebola veľmi nadšená. Odkiaľ sa vlastne poznajú? Zrejme z obchodu, keď je predavač.

„Myslel som si. Veľmi sa podobáte.“

Opäť len prikývne. Čo by mala povedať? Hovoria jej to všetci a nikto nezabudne podotknúť, že aj ona by sa mohla usmievať aspoň tak ako Katka. Lenže Katka je so svojím životom spokojná! Má dobrú prácu, kamarátky, priateľa Derycka a žije v Anglicku – prečo by sa nemala usmievať?! Karolína ani nevie ako a začne sa jej zmocňovať hnev.

„Ináč, vieš, že máš meno ako moja obľúbená skupina?“

Na toto sa Karolína chytí: „Ty počúvaš Good Charlotte? Ja ich zbožňujem!“

Konverzácia sa rozprúdila a obaja debatovali tak vášnivo, že si ani nevšimli, ako pomaly zapadá slnko, v ktorého lúčoch začali stromy po celom parku vrhať strašidelné tieňe.

„Panebože, už je strašne neskoro! Cathy ma asi zastrelí. Mala som jej pomôcť!“ panikuje Karolína a chvíľu to vyzerá, že nevie, kde je ani ktorým smerom sa má vydať.

„Neboj,“ utešuje ju David. „Určite ťa pochopí. Ak chceš, odprevadím ťa.“

Karolína nenamieta, rada tadiaľto chodí sama, ale teraz, keď sa zotmieva, to nechce riskovať. Predsa toľko čítala o všelijakých lúpežných prepapnutiach! Tu je to úplne iné ako v malej dedine, v ktorej žije na Slovensku.

Pred dverami domu sa s ňou Dave lúči. „Dobre sa mi s tebou kecalo. Tak sa maj.“

„Ahoj, David.“ Chvíľu sa pozerá, ako odchádza, no potom otvorí dvere.

„Kde si bola, Charlotte? Povedala si, že sa ideš len prejsť! Vieš, ako som sa bála?“

Karolína si vzdychne. Dnes bude musieť veľa vysvetľovať...

Pondelok 31. júla

Od jej posledného výletu ubehol týždeň. S Katkou všetko urobila, dokonca si zarobila oveľa viac, ako dúfala, no nadišiel deň, keď sa musela rozlúčiť s mestečkom, ktoré si za tých pár týždňov veľmi obľúbila. Ešte posledný raz sa išla prejsť na svoje obľúbené miesta, sadla si na lavičku v parku, pozorovala ľudí okolo a uvedomila si, že tu sa zoznámila s Davidom. Pravda bola taká, že od ich posledného stretnutia ho už nevidela. Niežeby jej chýbal, veď sa jej nezdal nejako extra zaujímavý, ale...

Postaví sa a po chvíli sa ocitne v uličke, v ktorej bola s Katkou, keď prišla. Tak veľmi sem vtedy chcela ísť a nakoniec na to úplne zabudla. Spomenie si, čo jej sestra hovorila, a rozhodne sa poprechádzať. Zrazu objaví obchod, v ktorom ešte nebola.

Vchádza dnu. Na policiach je poukladané množstvo cédečiek. Mnohé z nich pozná, no je tu aj veľa albumov od skupín z Londýna a okolia. Aj by si niečo kúpila, len keby tušila, kde je nejaký predavač.

Vzápätí si všimne mladého chalana, ktorý niečo horlivo vysvetľuje nejakému hiphoperovi. Zamieri k nemu, no hneď sa zarazí a od údivu skoro odpadne. Chalan je od hlavy po päty v čiernom a vyzerá úžasne! Obuté má čierno-biele tenisky, oblečené čierne kapsáče s punkovým opaskom, na ktorom má povešané strieborné reťaze, potom čierne tričko s krátkymi rukávami a na zápästí punkový náramok. Hnedé vlasy s červeným melírom má upravené na kohúta a v uchu náušnicu. Niekoho jej veľmi pripomína, no ona predsa žiadneho pankáča nepozná.

Chalan sa otočí a ona si všimne jeho tričko, na ktorom má napísané *Sum 41*. Od údivu vyvalí oči ešte viac.

„Charlotte!“ ozve sa predavač zrazu. „Ahoj!“

Náhle jej svitne. „David?!”

„Prečo si taká prekvapená?“ Pozrie sa na seba a vzápätí sa rozosmeje. „Ty si ma takto ešte nevidela, však? Vyzeráš, akoby som ťa trochu zaskočil.“

Karolína sa po chvíli spamätá a povie: „A riadne! Nevedela som, že si pankáč! Cathy mi síce hovorila, že pracuješ v obchode, ale nespomínala, že s cédečkami!“

„Mám pocit, že sa jej veľmi nepáčim. Asi preto ti to nepovedala. Nechcela, aby si sa stretávala s niekým, ako som ja.“

„Cathy? To by nikdy neurobila,“ namietne Karolína. Svoju sestru predsa pozná...

„No, keď myslíš,“ pokrčí Dave plecami. „Tak čo, prišla si sa len poobzerať, alebo chceš aj niečo konkrétne?“

„Porad' mi nejaké dobré cédečko. Chcem si kúpiť niečo nové.“

„Okej. Tak sa poď pozrieť sem...“

Asi po polhodine vyšla z obchodu s novým cédečkom v ruke – Dave jej vybral skupinu My Chemical Romance. Ešte nikdy o nich nepočula, ale to, čo jej pustil, sa jej veľmi páčilo. Porozprával jej všeličo o sebe a veľa sa toho dozvedela, hlavne to, že má vlastnú skupinu Power of Madmen – Sila šialencov, v ktorej je hlavným gitaristom. Často vystupujú na rôznych podujatiach v mestečku a už ich všetci veľmi dobre poznajú. Spevák Pierre, jeho kamarát už od škôlky, vychodil síce základnú školu vo Francúzsku, ale každé prázdniny trávil v Anglicku spolu s Davidom – a ich priateľstvo pretrvalo až doteraz. S bubeníkom Chuckom a basákom Jeffom sa spoznali na strednej škole a druhého gitaristu Chrisa stretol na skejťáckom podujatí, kde obaja súťažili – Chris ho porazil a o pár dní už bol členom skupiny.

„Cathy, vieš koho som dnes stretla?“ vtrhne Karolína do kuchyne u Robertsovcov a porozpráva jej všetko o Davidovi. „Vedela si, že má skupinu?“

No Katka z toho nie je veľmi nadšená. Vrhne na sestru usta-rostený pohľad a spustí: „Vykašli sa naňho, Charlotte, aj tak to nemá budúcnosť. Veď žije tu a ty na Slovensku, nebolo by dobré, keby ste si niečo začali...“

„Ty si hrozná, Cathy! Veď ja ti iba hovorím, že sme si dobre pokecali a že má skupinu, nechcem sa zaňho vydať ani s ním

chodiť! Nemysli si, že nemám vlastný rozum!“ Naštvaná odchádza do izby. Keď sa zbalí, zbehne za Jimmym a Billiem. „Ahojte chlapci. Budete mi veľmi chýbať.“

„Aj ty nám, Charlotte.“ Obaja jej dávajú pusu na líce a odchádzajú do izby. Vo dverách sa ešte otočia a zakývajú jej.

Trochu prekvapene si uvedomí, že jej naozaj budú veľmi chýbať. Za tých pár týždňov jej neuveriteľne prirástli k srdcu. Cesťou ešte nazrie do spálne, kde si Sarah skúša mamine nové topánky. „Ahoj, Sarah,“ rozlúči sa.

„Ahoj,“ odpovie Sarah, ani na ňu nepozrie.

„Tak ja teda idem. Dovidenia a ďakujem za všetko,“ lúči sa s Robertsovcami, ktorí stoja v kuchyni a s úsmevom sa na ňu pozerajú.

„Radi sme ňu spoznali, Charlotte. Príď aj niekedy cez zimu. Šťastnú cestu.“

Nasadá do auta a naposledy sa pozrie na dom, v ktorom strávila posledné tri týždne. Začína slabomrholiť a ona si všimne chlapcov, ktorí jej kývajú z okna svojej izby. Usmeje sa, zakýva im a posiela dve vzdušné pusy.

„Prepáč mi, Charlotte. Nechcela som na teba tak vyskočiť,“ ospravedlňuje sa Katka, ktorá si sadá na miesto vodiča.

„To nič. Ale prídem aj cez zimu, áno?“

„Už teraz sa teším,“ usmeje sa na ňu sestra. Chvíľu je ticho, no potom sa neisto opýta: „S Davidom Bakshom si sa rozlúčila?“

„Nie. Nevie, že odchádzam.“

Katka vyzerá, že chce niečo povedať, ale nakoniec to nechá tak. „Tak čo, ideme?“

„Ideme.“

Karolína sa obzrie na vzdiaľujúci sa dom, kde jej z okna ustavične kývajú Jimmy a Billie. Ulica sa pomaly stráca v hmle a dážď je stále hustejší. Už je to tu. Odchádza z Anglicka. Vracia sa domov...

utorok 1. augusta

Je príjemný letný večer. Karolína leží na posteli a počúva rádio. Rodičia sú na večernej prechádzke, takže nikto neotravuje, aby

ho vypla. Včera po príchode z Anglicka sa veľmi tešila, že je opäť doma, no čoskoro zistila, že táto malá dedina jej už zase začína pekne liezť na nervy. V rádiu hrajú jej obľúbenú pesničku od Good Charlotte: *Povedz mi, čo chceš, pretože ja ti dám všetko / povedz mi, čo potrebuješ, a ja to urobím / vzdám sa všetkých snov, aby som ťa mohol držať v náručí / vzdám sa všetkého...* No tentoraz ju Joelov nádherný hlas neupokojuje, práve naopak. Cíti sa neuveriteľne osamelo. Utvrdzujú ju v tom aj zvuky od susedov doliehajúce cez otvorené okno – radostné výkriky detí a veselé rozhovory dospelých. Zrejme majú nejakú oslavu.

Vyzrie von, no po chvíli sa stiahne. Pohľad na rodinnú idylku v nej vzbudzuje len smútok a ďalšie otázky. Prečo všetci niekoho majú? Niekoho, o koho sa môžu oprieť, kto ich má rád, kto ich povzbudí, keď sa im nedarí... V snahe zahnať pochmúrne myšlienky berie do ruky mobil a chystá sa napísať babám esemesku. Veď ani nevedia, že je už doma.

Hi, Ash! Čo máš nové? Už som prišla z GB, všetko Ti neskôr porozprávam. Ozaj, vieš, že BILLY mal dredy? Keď mu ich dávali dolu, našli tam trávu, listy, tyčinky... Haluz, čo? To mám z netu. Bye... :)

Vlastne ani nevie, prečo písala o Billym, no čo mala napísať? Že jej je smutno, lebo dlho nevidela Jakuba a možno ho už ani neuvidí? Blbosť. Bude jej stačiť jedna priateľská správa... Akoby toho ešte nebolo dosť, aj Joel začína spievať pesničku o priateľstve. Lenže... *Toto je pieseň o mojom najlepšom kamarátovi na celom svete. Je to pieseň o mojom psovi.* Karolína sa spokojne usmieva. V tom momente zabzučí mobil a je v ňom esemeska.

Aký Billy? Myslíš Billieho Joea?!? To hádam nie! Alebo šarloťák? Spoznala som jedného chalana, hovoria mu Bendži a ešte k tomu sa naňho veľmi podobá! Donesiem foto! Loves punkrock.

Karolína zúrivým pohybom vypne mobil a hodí ho na kôpku vecí pohádzaných na kresle. Prečo?! Prečo niekto ako Saša mô-

že stretávať chalanov na každom kroku? Prečo má vždy všetko, po čom túži?!

Od vyčerpania zaspáva, ale nie je to pokojný spánok – od toho má veľmi ďaleko. V jej snoch vystupuje naozajstný Benji Madden, ktorý drží Sašu za ruku. Vzápätí prichádza ona a na ceste sa objaví Jakub. Smeruje k nej, no zrazu sa nečakane otočí a podíde k Saši. Saša sa rozbehne, pobozká ho a spolu s Benjim a Jakubom odchádza...

So Sašou „Ashley“ Bukovou sa pozná už šesť rokov. Vlastne odvtedy, čo začala chodiť do školy do Žiliny, no kamarátia sa len dva roky. Kedysi ju považovala za sliepku, pretože ju nezaujímal chalani mladší než osemnásťroční, hoci ona sama mala len dvanásť. No teraz jej už pripadá celkom normálna, aj keď chalanov strieda ako ponožky. S hnedými očami a kedysi blond vlasmi na ňu všetci letia, no ani niekoľko melírov jej na kráse neubralo, práve naopak. Okrem toho je veselá, trochu šialená a vždy plná energie – úplne iná ako Karolína. Spolu s ňou získala novú kamarátku – Mišu Miklušákovú, čiže Michelle, čierovlasú basketbalistku s hnedými očami, ktorá nemá problém kdekoľvek a kedykoľvek nadväzovať nové kontakty. Býva v tej istej dedine ako Karolína, ale spoznali sa až po príchode na gymnázium. Má ich obe rada, no niekedy vôbec nevie, prečo sa kamarátia práve s ňou, keďže sú úplne iné ako ona.

Streda 2. augusta

Karolína sa zobúdz a po nepokojnej noci plnej desivých snov o Saši má pocit, že jej praskne hlava. Ani nevstane z postele, len k sebe pritiahne nevybalené tašky a lenivými pohybmi ich začne otvárať. Všetky veci vyhadzuje rovno na zem, takže okolo jej postele to po chvíli vyzerá ako po výbuchu.

Zrazu sa otvoria dvere a do izby vojde jej mama. „Už si hore? To je dobre, musíš ísť do obchodu.“ Vzápätí si všimne veci rozhádzané po zemi. „Karolína! Si normálna? To čo tu máš za neporiadok?! Už aj vstávaj z tej postele a poupratuj to! A ponáhľaj sa, lebo nebudeme mať obed.“

Karolína sa pomaly dvíha a v duchu nadáva. Je doma len tretí deň a už proti nej každý niečo má. Sladké Anglicko... len škoda, že sa nerozlúčila s Davidom. Vlastne ani nevie, prečo to neurobila. Zrazu si spomenie na cédečko My Chemical Romance a chytí ju panika. Kde ho dala? Zúfalo sa začne prehrabávať v taškách. Vyhodí posledné veci z prvej, vrhne sa na druhú a nájde ho. Chce ho pustiť, keď sa zdola ozve nahneváný hlas.

„Kde toľko trčíš?“

„Už idem!“ zakričí a bez nálady položí cédečko na nočný stolík.

Mama jej podáva dlhý zoznam. „Nič nezabudni, lebo pôjdeš ešte raz.“

„Jasné. Ozaj, môžem sa po ceste zastaviť u Michelle? Ani nevie, že som už doma.“

„Dobre, ale ponáhľaj sa, lebo obchod o hodinu zatvárajú.“

Vonku si obuje kolieskové korčule a cestou k Miši rozmýšľa, čo všetko jej musí povedať. Až v poslednom momente si všimne auto vychádzajúce z bočnej ulice. V panike sa prudko zvrtnie do opačnej strany, no odtiaľ práve vyletí nejaký chalan, tiež na korčuliach. Samozrejme, vrazia do seba; on automaticky natiahne ruku a zachytí sa jej lakťa. Nečaká to, jeho pohyb ju vychýli z dráhy, v rýchlosti sa otočí a stratí rovnováhu. V snahe zabrániť pádu zamáva rukami a vystrie nohu, lenže nechtiac ho podrazí a on vzápätí letí na zem s ňou.

Vyzerá to, že spadne rovno na chrbát, no v poslednej chvíli stihne dať ruky za seba, aby si neudrela hlavu, takže si poriadne narazí lakte. Keď si v tej rýchlosti chalan zrazu uvedomí, že padá rovno na ňu, vystrie ruky pred seba. Lenže v momente, keď jeho koleno narazí na tvrdú zem, sa mu ruka podlomí.

Okolo nich prefrčí auto. Karolína sa ocitá na zemi a na nej leží ten chalan.

Pomaly sa dvíhajú. Ozve sa prvá, s očami sklopenými do zeme: „Prepáč, nevšimla som si to auto a potom už bolo neskoro.“

„To je v pohode, ja som ťa nevidel. Mal som sa dívať pred seba.“

Chalan sa pomaly posadí a Karolína mu pozrie do tváre. Srdce sa jej rozbúcha a telom prejde triaška. Je rada, že sedí na ceste, pretože keby stála, jej roztrasené nohy by ju zrejme neudržali. Chalan si ju pozorne obzrie a jej sa zdá, že v jeho očiach zbadala niečo ako záblesk poznania. „Si v poriadku?“ spýta sa, keď vidí jej zhrozený pohľad. „Lebo mám pocit, že som ťa dosť priváľil.“

„Nie, som v pohode,“ odpovedá, keď sa trochu spamätá. Je dosť zmätená, sčasti preto, že prežila menší šok pre to auto, ale z väčšej časti pre ten šok, ktorý zažila, keď si uvedomila, kto na nej leží. „Len ma trochu bolí ruka. A čo ty? Musela som do teba poriadne vraziť.“

„Asi som si len oškrel koleno, ale to bude dobré.“

Obaja sa odplazia na kraj cesty a sadnú si na obrubník. „Hovoríš, že si si len oškrel koleno?“ spýta sa a pozorne si ho obzerá. „Vyzerá to, že ho máš rozbité.“

Chalan sa tiež pozrie. „To nič nie je,“ povie a oči sa mu zastavia na jej ruke. „Ale keď sme už pri tom, tá ruka tiež nevyzerá, že by ťa len trochu bolela.“

„Ale nie, to je v poriadku. A ešte raz prepáč, je mi to ľúto,“ ospravedľňuje sa Karolína a cíti, že sa pomaly, ale isto začína červenať.

„Prestaň, ani ja som sa nedíval tam, kam som mal. To ja by som sa ti mal ospravedlniť, prepáč. Ináč, som Jakub,“ predstavuje sa chalan netušiac, že ona to už dávno vie.

„Ja som Karolína. Ale radšej už pôjdem, musím sa ponáhľať.“ Nenápadne sa snaží zmiznúť a nemyslieť na to, čo sa práve udialo.

„Jasné. Tak sa teda maj.“

„Aj ty. Ahoj.“

Na to, že pôjde pozrieť Mišu, sa vykašle, pretože s nákupom v rukách sa jej ide veľmi zle. Keď príde domov, zvalí sa do kresla a pozorne si poobzerá poranenú ruku, z ktorej jej poriadne tečie krv. Kým jej ju mama obväzuje a pritom trúsi poznámkami,

aby sa nabudúce dívala na cestu, má čo robiť, aby nevykrikla od bolesti.

Celý deň je veľmi nesústredená, pretože hocičo robí, myšlienky jej stále zalietavajú k Jakubovi a k ich zrážke. Síce veľakrát premýšľala o tom, aké by to bolo skvelé, keby sa začali rozprávať a skamarátili sa, ale teraz ju celá situácia skôr desí. Nevie, ako sa bude Jakub správať, keď sa najbližšie stretnú, a vie ani, či sa v blízkej budúcnosti vôbec stretnú.

Štvrtok 3. augusta

Hneď ako sa prebudí, zavolá Miši a tá, keď sa dozvie o Jakubovi, ju okamžite príde pozrieť. Sedia na posteli a rozoberajú tú zrážku zo všetkých možných strán, dokonca zavolajú Saši a asi pol hodiny sa o tom rozprávajú, no ukáže sa, že to bola chyba. Podľa jej kamarátok Jakub v tejto chvíli sedí na posteli a dookola rozmýšľa, prečo ju nikam nepozval – alebo je niekde s kamarátmi a nadáva na ňu, že sa nevie korčuľovať. Karolínu z toľkých debát a hypotéz, čo asi môže Jakub robiť, rozbolí hlava, preto hovor rázne zruší, pustí cédečko My Chemical Romance a rozhodne sa, že pôjdu na internet.

„Čo to máš za cédečko? Ešte som ho nepočula. To si si kúpila v Londýne?“ pýta sa Miša a očividne je trochu zmätená.

„Blízko Londýna,“ spresní Karolína. „Volajú sa My Chemical Romance a sú veľmi dobrí. Poradil mi to kamarát.“

„Kamarát? Aký kamarát? Ty si si tam našla chalana? Ako to, že si nič nepovedala? My tu kecáme o Jakubovi a ty máš zatiaľ niekoho iného!“

„Počkaj, zadrž! Keď hovorím kamarát, tak myslím kamarát. Je to pankáč, robí v obchode s cédečkami a má vlastnú skupinu. Ale videla som ho asi len dvakrát. A ani som sa s ním nebola rozlúčiť, čo ma mrzelo, ale teraz si myslím, že to bolo múdre, lebo ty s Ash by ste z toho hneď urobili telenovelu.“

„Hahaha, si strašne vtipná. Ale rozlúčiť si sa s ním mala, keď je to tvoj kamarát – a ešte k tomu pankáč!!“ Miša sa na chvíľu odmlčí, ale nanešťastie nie nadtľho. „Počkaj!“ vydýchne vzrušene. „Možno ti napísal mail!“

„Prestaň, Michelle, veď ani nepozná moju adresu, nevie ani, odkiaľ som. Nevie nič!“

„Tak si hlúpa, že si mu to nepovedala. Aha – jedna nová správa.“

Miša otvára mail a Karolíne sa rozbúcha srdce. Je možné, že by jej napísal David? No vtom si uvedomí, že naozaj nemá jej adresu. Ale... čo ak mu ju dala Katka?

Od: sunnycathy

Komu: charlotte41

Ahoj, Charlotte! Dúfam, že si domov došla v poriadku. Máš za ten čas niečo nové? Tu všetko po starom, len Billie a Jimmy sa na teba stále vypytujú. Robertsovci včera hovorili, že by boli radi, keby si prišla aj cez zimu. Vraj by aj napísali list našim rodičom, ak by bolo treba. Tak im to povedz a daj vedieť, či súhlasia. Ak nie, tak im potom ešte zavolám, hej?

A ešte mám pre Teba jeden odkaz. Od Davida. Vraj či sa Ti páči to cédečko. Mám Ťa pozdravovať, a dúfa, že v zime prídeš. A ešte mu je ľúto, že sa s Tebou nemohol rozlúčiť. Deň po Tvojom odchode prišiel k Robertsovcom a toľko sa na Teba vypytoval, až som mu nakoniec sľúbila, že Ti odovzdám odkaz.

Odpíš, čo povedali naši. Cathy.

„Ale, ale, takže David, čo?“ nadvihne Miša obočie. „Tak o tom chcem počuť viac. No a povedz mi konečne, ako tam bolo.“

Z/ STRETNUTIE A ŠKOLA

Štvrtok 10. augusta

Karolína si konečne zvykla na kolobeh života úplne iný ako v Anglicku. Trvalo jej to asi týždeň, ale už sa všetko vrátilo do normálu. Ruka sa jej zahojila, odpísala sestre, že pokiaľ ide o tú zimu, rodičia sa stále rozhodujú, a začala sa pomaličky chystať na nový školský rok. Niežeby mala školu rada, ale prinútili ju rodičia, ktorí naliehali, že by si konečne mala kúpiť aspoň zo-